

terosexuals i home i dona, cas que es dona sovint per raons que expliquem tot seguit.

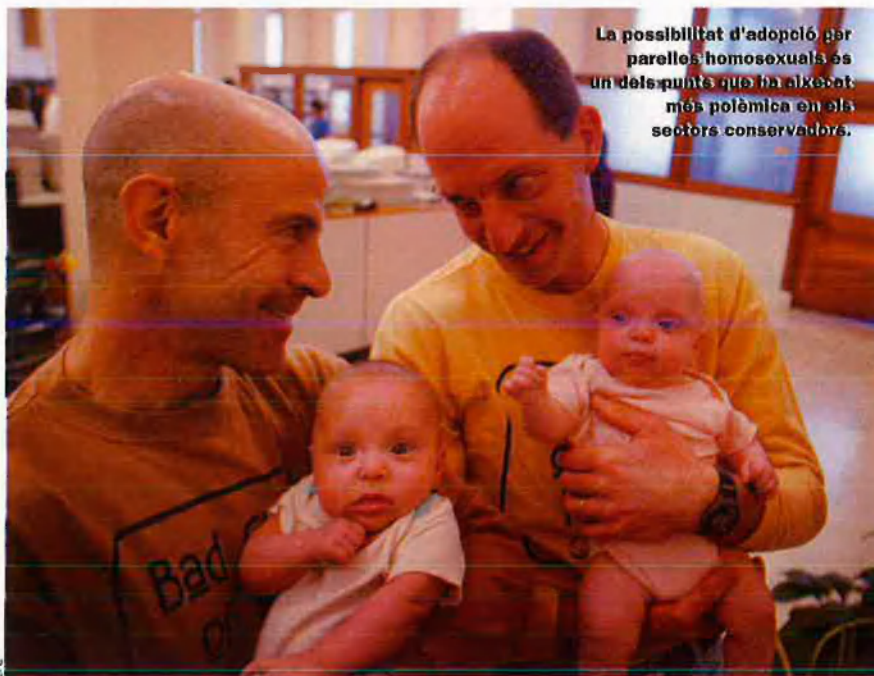
El Pacs resol en la mateixa línia que el matrimoni els problemes de lloguer d'un pis, dona facilitats a l'hora de poder organitzar-se les vacances, garanteix preferència quan es tracta d'escollir una destinació laboral —un mestre no pot ser enviat a un altre lloc si això el separa del seu company o companya—, permet accedir a la nacionalitat del país, a mantenir el contracte de lloguer de l'apartament, a compartir els avantatges de la inscripció en la Seguretat Social i a ser copropietari de tots els béns adquirits durant el temps de vigència del Pacs —excepte que s'hagi signat una declaració contrària—. Òbviament, si els béns són compartits també ho són els deutes.

Respecte al matrimoni, ja queda dit, la gran diferència no es dona en el terreny de l'adopció de criatures —l'element discriminatori és el sexe, no el fet d'estar casat o *pacsat*—, sinó en qüestions lligades a l'herència i als impostos. Els *pacstats* han d'haver viscut tres anys en comú abans de poder fer declaració d'impostos conjunta o de poder fer-se donacions entre ells en condicions preferencials. En qualsevol cas, el règim matrimonial és una mica més favorable, ja que permet donar, lliures de tot gravamen, fins a 76.000 euros, mentre que el dels *pacstats* posa el seu sostre de generositat als 57.000. I pel que fa a les pensions de jubilació, el tracte també és distint, perquè si la dona o el marit poden heretar la pensió de la seva parella difunta, els *pacstats* no gaudeixen d'aquest dret.

L'oposició a equiparar Pacs i matrimoni ha estat defensada sobretot per l'exprimer ministre socialista Lionel Jospin, que va ser precisament qui va impulsar la creació del Pacs. En el seu raonament ocupa un espai important la consideració del matrimoni com una institució amb una història molt llarga, mentre que el Pacs havia de ser només un recurs legal per evitar situacions discriminatòries. Jospin no s'ha declarat obertament contra l'adopció per homosexuals, però tampoc a favor, prefereix que sigui el temps el que faci la seva obra, és a dir, que la llei arribi després de la realitat quan aquesta haurà demostrat ser prou forta i irreversible.

*Octavi Martí
París*

Església, repressió i, encara ara, molta discriminació

La possibilitat d'adopció per parelles homosexuals és un dels punts que ha aixecat més polèmica en els sectors conservadors.

Itàlia és un país on és molt difícil veure dos homes o dues dones agafats de la mà pel carrer. Els homosexuals aquí amaguen la seva condició, només es poden expressar lliurement en els ambients reservats per a ells i la societat en general els veu com un problema que és millor amagar.

Gran part d'això ve donat per l'estricta moral catòlica que encara avui dia impera en aquest país on la influència del Vaticà és enorme i on no hi ha una llei que reguli els matrimonis entre persones homosexuals.

De fet, molts experts asseguren que Itàlia encara no està preparada per aprovar una regulació d'aquest tipus, tot i que les associacions de gais i lesbianes ja fa molt temps que denuncien l'endarreriment del país pel que fa als drets del homosexuals.

Però és que la pressió de l'Església es fa sentir molt i té molta influència en la política, no solament de dreta, sinó també d'esquerra, ja que mai cap de les grans formacions de l'oposició s'ha atrevit a tocar aquest tema i a demanar una nova regulació.

Tot i això, l'aprovació a Espanya de la llei que permet els matrimonis entre homosexuals ha tingut molt de ressò a Itàlia, on des de fa uns mesos ha pujat de to la demanda popular de fer un pro-

jecte de llei que reguli les parelles de fet i els atorgui una sèrie de drets que per ara només poden tenir els matrimonis heterosexuales.

Franco Grillini, diputat dels Demòcrates d'Esquerra, el principal partit de l'oposició, i president d'Arcigay, la principal associació d'homosexuals del país, va presentar fa menys d'un any una proposta de llei per garantir que dues persones que decideixen viure la seva vida junts tinguin la possibilitat de garantir-se responsabilitats i drets, però ha quedat en via morta sense massa perspectives de prosperar, tot i que va tenir el suport de 160 diputats de partits ben diferents.

Tot i això, en algunes ciutats importants, com Florència, Bolonya, Pisa, Ferrara, Bari, Perusa o Terni els ajuntaments van començar a aprovar –a partir del 1997– les anomenades “unions civils”, que poden ser registrades legalment, però en l'àmbit estatal aquesta opció encara no existeix.

Algunes ciutats italianes reconeixen “unions civils”, però en l'àmbit estatal aquesta opció no existeix

Ni els partits conservadors que formen part del Govern, liderats per Silvio Berlusconi, ni la potent Església semblen disposats a tirar-ho endavant, i mentrestant els partits de centreesquerra s'ho miren amb bastant indiferència.

El dimarts 21 de juny, precisament, el president de la Conferència Episcopal italiana, Camillo Ruini, va voler deixar ben clar que “l'Església està contra els matrimonis entre homosexuals” i també contra els anomenats Pacs, que és el que proposava Grillini amb el seu projecte de llei, perquè segons va dir el cardenal, “va contra un dels criteris fonamentals de la dignitat humana, que és el matrimoni entre un home i una dona”.

*Thais Gutiérrez
Roma*

La sinya

F. Marc Alvaro

Aposta estratègica

Darrerament, tothom té una “aposta estratègica”. Vull dir que no hi ha discurs que tingui una certa pretensió que no hagi incorporat aquesta locució com una mena de fetitxe. No sé si és una frase que està de moda entre assessors de comunicació o és la gran descoberta lèxica de moltes escoles de negoci, però el fet és que apareix profusament en el món econòmic, polític, cultural. Davant l'esment de la frase “aposta estratègica”, l'audiència calla i fa veure que entén el misteri: “Ah! és una aposta estratègica, deu ser una cosa seriosa.” Després d'aquests mots màgics ningú no gosa demanar més explicacions, no fos cas que passessin per tanoques.

Recordo, per exemple, que ERC ha repetit molt, des del novembre del 2003, que la seva aliança amb el PSC pel Govern de la Generalitat és “una aposta estratègica”. Quan les coses van maldades, algú recorda l'aposta estratègica i és com un escut, una aspirina i un brindis. Si hi ha viatges estranys a Perpinyà o coronades d'espines o el català a Europa és una conya, no passa mai res: som en la gestió d'una aposta estratègica.

També en el món de l'empresa no manca qui és capaç d'omplir-se la boca amb aquesta expressió del dimoni: “Benvolguts accionistes, invertir a Sud-amèrica és la gran aposta estratègica de la companyia.” I els accionistes resten contents i enganysats. Potser és perquè molts directius i molts polítics i molts venedors han descobert l'estratègia divulgada en llibres d'aquells en què s'expliquen obvietats colossals mitjançant faules del formatge, de les set revelacions, del guerrer-monjo i d'altres collonades que alguns paguen molt cares. Fins i tot un modista és capaç de dir coses com “aquest proper hivern la nostra

Els acords PSC-ERC es presenten com una aposta estratègica.

aposta estratègica són les faldilles de tres quarts i el color albergínia combinat amb el color carbassa”. Sense passar per alt quan un comentarista esportiu parla de “l'aposta estratègica del club amb vista a la nova temporada és donar un paper més rellevant al tècnic en les decisions sobre fitxatges”. O quan un cuiner estrella proclama cofoi que “l'aposta estratègica d'aquesta nova carta és rellegir la nostra cuina a la llum de les textures de les llunyanes cuines orientals”. Descansa, nanol

La majoria de nosaltres –siguem sincers– només assaja tàctiques a batzegades, no pas estratègies. L'estratègia reclama massa pensament, temps i paciència. Diem “aposta estratègica”, però en el fons volem dir “allò que em passi pels collons”. D'altra banda, l'apostador de debò –que és un poeta– oblidia l'estratègia i únicament es guia per les intuïcions.